

Ф. ПОЛ УИЛСЪН
КОЖИТЕ
ПИЕСА В ЕДНО ДЕЙСТВИЕ

Превод от английски: Константин Траев, 2003

chitanka.info

ПРИЛОЖЕНИЕ ПЬЕСА В ЕДНО ДЕЙСТВИЕ

Включил съм в сборника следващата пиеса, защото тя е един вид превъплъщение на предходния разказ. „Кожите“ и сценичната му адаптация би следвало да бъдат изчетени един след друг.

Всичко започна в края на март 1999-та, когато ми се обади някой си Ал Корли, който бил взел телефонния ми номер от Джо Лендсдейл. Той ми каза, че ще прави някаква постановка от рода на „Гранд Гуино“, наречена „Крясък“, била предназначена за по-малки сцени, с използването на артистични специални ефекти, а разпоредителите щели да бъдат джуджета. Бих ли написал пиеса в едно действие за тях?

Първото, което ми хрумна бе: това е шега на Лендсдейл. Джо се опитва да ме избъзика.

Но когато Ал Корли ми каза, че са резервирали „Астор Плейс Тиътър“ и че Дел Клоуз е нает за режисьор, ми стана ясно, че не се шегува. Така че му изпратих един брой на „Soft & Others“ плюс няколко ръкописа на разкази, които бяха на път да излязат. Той веднага се спря на „Кожите“ и предложи да я адаптирам.

Така че докато моят агент информираше продуцентите за всички неприемливи клаузи в техния договор, аз се захванах с първите щрихи. Започнах на трети март и приключих за четири дни. Ал Корли го прочете и каза, че има един проблем: бях написал пиесата точно както разказа — тоест с три декора. Бяха прекалено много. Един декор. Хората го искаха с един декор.

Един декор? Това ме ограничаваше повече отколкото при „Чудовища“ (ще ви обясня по-късно).

Но предизвикателството да сведа главното действие и допълнителните сцени само до най-същественото, ме заинтригува. Отне ми два дена. Преразглеждането привърши към първи юли.

В резултат на всичко това се получи съвсем различна история. Ако има някаква изтънченост във варианта в проза (която допускам, че не е много), то тук вече я няма, изчезнала е под потоците червена боя. Това е една много кървава, *задъхана* пиеса в едно действие. Само дете специалистите по специални ефекти казаха, че размазаните глави и обелването на кожата, и други такива, не са проблем.

Не си позволих да се психирам. Много ми се щеше да го видя на сцена, но от преживяното със „*Стражата*“ се бях научил да не се обвързвам емоционално преди да се получат отзиви от премиерата — и дори тогава, да го давам по-кратко. Така че реших да пропусна първото представление, когато и да се състояло.

Това обаче е без значение. Защото „*Крясък*“ въобще не беше поставена пред публика. Жалко. С участието на творби от Нанси Колинс и Джо Лендсдейл, а също и други големи таланти, с допълнителния драматизъм на специалните ефекти на живо (да не забравяме и джуждетата разпоредители), „*Крясък*“ щеше да спечели много почитатели сред преситените любители на театъра в Ню Йорк. Но миникатастрофата на Уолстрийт през 1990-та и задълбочаващата се рецесия през 91-ва изсмука финансирането на проекта. Премиерата бе насрочена за март 91-ва, после се отсрочи завинаги.

Така че, ето я версията на „*Кожите*“ в едно действие. Това, мисля, че ще се съгласите с мен, щеше да си *заслужава* да бъде видяно.

ГЕРОИ

ДЖЕБ („ТАТЕ“) — стар „боровец“ с бакембарди, обилно наквасен с уиски

ГАРИ — деветнайсетгодишния син на Джеб

ДЖЕЙК — кожухар на средна възраст (ако говори малко като Джеки Мейсън, много ли ще се обидите?)

ШАНА — млад фотомодел — красиво лице, красиво тяло, изглежда неотразима. Само че, когато започне да говори, веднага си личи, че е от Кони Айлънд

ДЕКОРИ

Хамбара на Джеб

Груби, покрити с талпи стени, една врата в дъното на сцената, мръсен прозорец, дълга, покрита с белези работна маса, тумбеста печка и сушилни (парчета шперплат, на които се закачат кожата, така че като изсъхнат да са плоски). На стената до вратата и около прозореца висят стоманени капани с челюсти. До вратата в центъра са закачени различни по размер ножове за дране. В левия и десния край на декора има по една врата.

ПЪРВА СЦЕНА

Утрин. Боровата пустош в Джърси.

Всички действия в Първа сцена се разиграват зад бял прозрачен екран. На екрана са нарисувани силуетите на недорасли борчета, а по пода — гърчеци се купчинки.

ДЖЕБ и ГАРИ (като силуети) стигат до капаните.

ГАРИ: Виж, тате! Виж капаните! Виж к'во сме хванали!

ДЖЕБ: Виждам, момче. Глей ги тия красавци! Цяла купчина! Проклет да съм, ако гледката не си заслужава!

ГАРИ: Само че, какво за бога е това? Приличат на еноти, но никога досега не съм виждал...

ДЖЕБ: Не ми досаждай с твоите тъпи въпроси, момче! На кой му пука какво са? Козината им е най-добрата, която съм виждал! Хайде на работа!

Когато започват да налагат купчинките с тоягите си, театърът се изпълва с ТЪТЕНА на ударите, придружен от пронизителни ПИСЪЦИ от болка.

ДЖЕБ: Главите, момче! Удряй ги по *главите*! Колко пъти да ти повтарям да не цапаш кожата?

ГАРИ: Опитвам се, тате, ама те се гърчат! Трудно е да ги улучиш, малките копеленца!

ДЖЕБ: Не бързай, Гари. Научи се да не бързаш. Няма къде да ти избягат, веднъж като се хванат в капана. Погледни ги. Всичките са изтощени, тъй като цяла нощ са се мъчили да се освободят. Всичко, което се иска от теб е да отиваш до всеки един от тях и да ги удряш по главите. Не бързай, момче. Те са си вързани. Никъде няма да ти избягат.

Докато ДЖЕБ и ГАРИ продължават да налагат хванатите в капаните, присвити, ПИЩЯЩИ купчинки, светлината на екрана бавно става пурпурна, после УГАСВА, като остават да звучат само УДАРИТЕ и ПИСЪЦИТЕ. Скоро и те избледняват.

ВТОРА СЦЕНА

Вечер. Боровата пустош, Джърси. Хамбара на ДЖЕБ.

ДЖЕБ и ГАРИ са облечени с окървавени престилки. ДЖЕБ е седнал зад работната маса, с лице към публиката, а ГАРИ се мотае около сцената. До тумбестата печка са поставени две окървавени бейзболнибухалки. ДЖЕБ доста се е омотал с ябълковия „джак“, който отпива от една туба. Той наблюдава как ГАРИ носи последните кожи към сушилните.

ДЖЕБ: *(С раздразнение, сливайки думите)* Още ли не си свършил с тия кожи? Кълна се...

ГАРИ: Ей сега ще опъна последните няколко, тате.

ДЖЕБ: Хубаво! Добра работа свършихме! Помниш ли друг ден да ни е вървяло така, а, момче? Досега?

ГАРИ: Доколкото си спомням, не.

ДЖЕБ: И аз не помня. Никога не съм виждал такова нещо. Във всички капани да се гърчи по един. Прекрасна гледка.

ГАРИ: Мдаа. И след като свършихме и прибрахме зверовете в чувалите, като погледнах назад, до всеки капан имаше по едно ярко червено петно. Сякаш някой великан с окървавени карака е газил в снега.

ДЖЕБ: *(Отпива и кима мъдро)* Мдаа, така беше, нали? Почти поетично. *(Изведнъж се изправя и хвърля строг поглед към ГАРИ)* Ти да не вземеш да ми станеш някакъв женчо, ей!

ГАРИ: *(Смее се)* Няма бе, тате. Само че се чудех. Сигурен ли си, че тия неща няма да ни създадат някакви проблеми?

ДЖЕБ: Проблеми ли? Това пък какво трябва да означава?

ГАРИ: Ами, искам да кажа, че ги избракониерствахме от земите на стария Фостър. Нали знаеш какви ги разправят за онова място.

Докато ДЖЕБ му отговаря, една от КОЖИТЕ, просната върху едно от сушилните ПОМРЪДВА леко. Нито ДЖЕБ, нито ГАРИ забелязват нещо.

ДЖЕБ: Глупости! Суеверни глупости! Чувал съм ги тези — ловци, дето навлизат в земите му и никога повече не се връщат, странни звуци, странни светлини. Глупости! Старият Фостър сам ги пуска тия слухове, точно както преди това правеше баща му. Искан кой да не припарва в неговата собственост. Хубаво. Другите тъпанари да вярват в каквото си искат, мен това не може да ме спре! По дяволите, днес бяхме там и се измъкнахме невредими с истинска златна мина, нали, момче! Нали?

ГАРИ: Да бе, тате, така беше. Странна златна мина, все пак, не мислиш ли? Искам да кажа, дори не сме сигурни какви са тия животни.

ДЖЕБ: На кой му пука! Нали имат хубава козина. Виж ги как лъщят тия кожи. И са гъсти! Така че, празнувай, момче! Празнувай!

Докато ГАРИ говори, КОЖАТА ПОМРЪДВА и се плъзва през ръба на сушилнята.

ГАРИ: Не мога, тате. Тия неща ме карат да се чувствам особено. Не знам защо, ама се замислих, какво ли е да бъдеш ханат в капан и да трябва да лежиш, замръзвайки в снега цяла нощ. Как смяташ, животните дали ги боли много?

ДЖЕБ: *(Смее се)* Не и ако ги удариш както трябва. Един добър удар по главата с луисвилската бухалка и готово. Въпреки че и сега си спомням оня стар жилав елот, дето го бях хванал веднъж. Трябваше да го прасна четирийсет пъти, преди да му се пръсне черепа. Откачи ми се ръката. *(Хвърля още един изпитателен поглед на ГАРИ)* Да не ми се размекваш такъв, ей!

ГАРИ: Няма бе, тате. Само дето тая сутрин, докато ги бяхтехме по главите, няколко от тях... ами, някакси вдигнаха лапи, все едно че ме умоляват да не им правя нищо лошо. Бяха почти като... човеци.

ДЖЕБ: *(Сумти с отвращение)* Като говорим за лапи, я виж това. *(Подхвърля малък черен предмет на ГАРИ)*. Беше в един от капаните.

ГАРИ: Ей! Прилича не предния крак на някой от тия зверчета.

ДЖЕБ: Йеп. Онова си беше прегризало крака, тъкмо като пристигахме, само че аз го ковнах преди да избяга.

ГАРИ: *(Хвърля го обратно към ДЖЕБ)* Ще го прибавиш ли към колекцията си от прегризани крака?

ДЖЕБ: *(Повдига го във въздуха)* Не. Мисля да си го поставя на верижка и да си го окача на врата. Или пък ще го дам на Джейк, като дойде насам.

ГАРИ: Джейк кожухаря? Ще идва насам?

ДЖЕБ: Йеп. Пратих му парченце от оная, първата кожа, дето ти я одра. Малко след това се обади. Опитваше се да запази спокойствие, но му личеше че е развълнуван. Утре рано сутринта ще бъде тук. Джейк направо ще *полудее* като ги види. Ще плати доста пара за тях. Ще имаме мангизи за харчлък, момче. *(Дръпва си още веднъж от ябълковия „джак“)* Йеп. Ще кихне доста зелени. *(Мърмори нещо, а главата му клюма)* Май ще е добре да хванем няколко живи, да ги затворим в клетка... да ги чифтосаме... да навлезем в бизнеса с фермите за кожи...

Главата на ДЖЕБ се отпуска на масата (темето му сочи публиката) и захърква.

ГАРИ започва да пренася сушилните насам-натам. Когато поставя една от тях между ДЖЕБ и публиката (което дава възможност на мястото на ДЖЕБ да се сложи кукла), спира. Вади ръката си иззад дъската и вижда, че от предмишницата му виси една КОЖА. Опитва се да се отръска от нея, когато свършва с бутането на сушилнята (измествайки я встрани от масата), само че друга кожа увисва на другата му ръка. Изведнъж мускулатурата по лицето на ГАРИ се отпуска и той вече не се опитва да махне кожата от ръцете си. Минава покрай тумбестата печка, посяга да вземе окървавената бухалка, после отдръпва ръката си.

ГАРИ: Не!

ГАРИ се бори със самия себе си, докато ръцете му бавно се протягат и вдигат бухалката. Той се обръща и се насочва към прегърбения силует на ДЖЕБ. Както стои надвесен над него, ГАРИ бавно и колебливо повдига бухалката, опитвайки се да се пребори с нея през цялото време.

ГАРИ: О,не! О, моля те, Господи, не!

Надавайки ужасен вопъл, той стоварва бухалката върху главата на баща си, която хлътва сред червени пръски. ГАРИ я вдига и пак удря ДЖЕБ. И пак. Когато главата на ДЖЕБ се превръща в кървава каша, ГАРИ се свлича на колене до баща си. Държи бухалката пред лицето си.

ГАРИ: Моля те, не! Господи Боже, не!

Забива бухалката в лицето си с едно шумно, мокро ПЛЯС и то експлоадира в червено. И докато осветлението притъмнява, чуваме как бухалката ПЛЯСВА в лицето на ГАРИ пак, и пак... отново и отново...

ТРЕТА СЦЕНА

Хамбарът на ДЖЕБ — на следващата сутрин. Хамбарът е целия в кръв. Кожите са още там, но никой друг не се вижда.

ВЛИЗАТ ДЖЕЙК и ШАНА. И двмата са облечени с кожени палта.

ШАНА: Ииияя! Джейк, каква е всичката тази кръв?

ДЖЕЙК: Ти какво очакваше, Шана? Аз съм кожухар. Това е едно от местата, където се снабдявам с кожи. А те не растат по дърветата. Разни малки животинки ги носят на гърба си. И преди да ги облечеш ти, някой трябва да ги съдере от там.

ШАНА: *(Гримасничи)* Стига де. Още не съм закусувала.

ДЖЕЙК: Чудя се къде ли са се дянали Джеб и хлапето. Нямахте ги в къщата. *(Повдига тубата на Джеб и я помирисва)* Ууууф! Святкавица от Джърси! Явно Джеб пак се е натряскал с ябълков „джак“ Сигурно лежи някъде мъртвопиян. Или пък току що се е събудил с яко главоболие.

ШАНА: Не знам защо се оставих да ме убедиш да дойда с теб. Ако това е поредният ти тъп опит да ме сваляш...

ДЖЕЙК: Ей, Шана. Остави ме на мира. Последните няколко години бяхме в чудесни професионални взаимоотношения, нали? Казах ти вече: става дума за бизнес. Просто бизнес. Моделиерски бизнес.

ШАНА: В такъв случай трябваше да те накарам първо да се оабдиш в агенцията и да приказваш с тях. Къде се намирам всъщност, дяволите да те вземат?

ДЖЕЙК: Пайн Берънс в Джърси. Няколко милиона акра пустош. *Истинска* пустош. Искам да кажа, че тук има райони, в които не е стъпвал човешки крак. И всичко това е само на няколко часа път с кола от Манхатън.

ШАНА: *(Поглеждайки ноктите си)* Очарователно, Джейк. Просто прекрасно. Само че какво общо имам аз с всичко това? Да не мислиш, че мястото е чудесно за лов или нещо такова? Не е.

ДЖЕЙК: Не ми пука за ловните места...

ШАНА: Тогава за какво сме дошли?

ДЖЕЙК: Ето за какво. *(Повдига една от кожите)*. Ако стария Джеб има повечко от тези кожи...

Гласът на ДЖЕЙК притихва, когато забелязва кожите, разстлани из хамбара. Докато крачи от една сушилня към друга, ШАНА вади брошура от джоба си и започва да чете.

ДЖЕЙК: *(Развълнуван)* Погледни ги! Погледни ги! Откъде по дяволите ги е набарал този стар хитрец? Прекрасни са!

ДЖЕЙК оглежда и последната сушилня, след което се изправя.

ДЖЕЙК: Първокласни! Какво палто ще стане само! Погледни цвета! Никога не съм виждал такова съвършено съответствие! Няма да се налага да се боядисват! Шана! Виж ги!

ШАНА: *(Вдига поглед от брошурата)* Ъ?

ДЖЕЙК: Не ме ли слушаш? Какво е това?

ШАНА: Ааа, една от онези брошури, с които побърканите природозащитници ти затрупват колата. Чуй това: „Животните не са длъжни да жертват кожите си, за да подхранват човешката суета.“

(Смее се) Не са ли побъркани, а? *(Говори на брошурата)* Ай, ай, ами щом Бог не иска да се киприм с кожени палта, защо е създал животни с красива козина? А? Кажете ми де?

ДЖЕЙК: *(Вземайки ѝ брошурата)* Забрави за това. Ела да ги погледнеш, ако обичаш. Великолепни са! *(Повдига една кожа)* И от тях ще стане великолепно палто, Шана. Когато стане готово, искам ти да го представиш.

ШАНА: Джейк, аз вече не участвам в ревюта на кожени палта. Целя се по-нависоко.

ДЖЕЙК: Това ще те изкачи по-нависоко. Довери се на Джеки. Това палто ще ти издейства място на корицата на всяко водещо модно списание в света.

ШАНА: Джейк...

ДЖЕЙК: Чакай. Само им хвърли едно око. Докосни ги. Почувствай ги. Не са ли чудесни?

ДЖЕЙК подава кожата на ШАНА. Прекрасна е. Козината блести и святка. По нея пробягват цветовете на дъгата.

ШАНА я поглежда, врътва се, после пак я поглежда. Без да се приближава, тя обикаля наоколо, гледа я под различен ъгъл, като хипнотизирана е. Поглежда ДЖЕЙК въпросително. Той и я подава, кимайки окуражително. Най-накрая ШАНА взима кожата и прокарва ръка по нея.

ДЖЕЙК: Ще ти стои великолепно, Шана. Убеден съм!

Очите на ШАНА блестят, при мисълта за палтото, което ще се получи. Сигурна е, че трябва да представи това палто, но не знае как да процедира с ДЖЕЙК.

ШАНА: *(Гласът ѝ е прехласнат)* Джейк, никога не съм виждала... или *(Потърква козината в бузата си)* ... докосвала

подобно нещо. От какво животно е?

ДЖЕЙК: Аз... не съм много сигурен. Не знам дали Джеб ще успее да намери други такива.

ШАНА: Тези закупи ли ги вече?

ДЖЕЙК: Е, не още. И доколкото го познавам, тоя лукав „боровец“ ще иска майка си и баша си. Бог ми е свидетел, че бих му дал всичко. Само че ще поиска пари в брой, от каквито не бъкам в момента. Ако не прояви обичайната си твърдоглавост, може и да се споразумеем. Познавам го. Ще се опита да лавира, да се оправдае с цените...

ШАНА: Тия кожи ще стигнат ли?

ДЖЕЙК: Да бе. Достатъчни са за едно дълго палто. Но само за едно. Кое то може да се превърне в уникат.

ШАНА: *(Очите ѝ светват)* Уникат? Искам го, Джейк.

ДЖЕЙК не казва нищо, докато гледа как ШАНА увива кожата около ръката си и ѝ се наслаждава. Изражението му става пресметливо.

ШАНА: Чу ли какво казах, Джейк? Искам да представя това палто.

Когато отново не получава отговор, ШАНА се обръща и го поглежда.

ШАНА: Слушаш ли ме?

Усещайки, че в момента той командва парада, ДЖЕЙК става особено делови.

ДЖЕЙК: *(Прочиствайки гърлото си)* Да. Амиии. Това е много хубаво, скъпа, но що се отнася до представянето на палтото, ти не си

единственият фотомодел, който подлежи на обсъждане.

ШАНА: Забрави за останалите. Не допускай никой друг да се приближава до това палто. То е *мое*. Родена съм за него.

ДЖЕЙК: Ще видим.

ШАНА: (*Губейки от предишната си самоувереност*) Джейк, сигурно се шегуваш.

ДЖЕЙК: Шана, Шана, Шана. Със сигурност ти е ясно, че не си единственият фотомодел в Ню Йорк. Това обаче, може да се окаже единственото по рода си палто в света. То ще постави фабриката ми на икономическата карта. Когато става дума за нещо толкова важно, не мога да позволя да го представя кой да е. Наближава Международното изложение на кожени палта и трябва да ме убедиш, че ти си най-подходяща за целта, преди да ти позволя да дефилираш с това палто пред всичките ми ръмжащи конкуренти.

ШАНА: (*Саркастично*) „Да те убедя“, а?

ДЖЕЙК: Ами... да... така да се каже.

ШАНА започва да се фръцка около него, полюлявайки подигравателно бедра.

ШАНА: И какво точно би могло да убеди Джеки кожухаря, че е открил подходящия фотомодел за тази работа?

ДЖЕЙК: Аа, не знам. Използвай въображението си.

ШАНА: Да използвам въображението си? Добре. Ще използвам въображението си. Само че по такъв начин, че да не ти се налага да използваш своето...

ШАНА се обръща към ДЖЕЙК, разгръща палтото си и си повдига полата, излагайки на показ черните си бикини и колан с

жартиери. Долната челюста на ДЖЕЙК увисва и той се вторачва в нея. Първите му опити да каже нещо са неуспешни. След което:

ДЖЕЙК: *(Гласът му скърца)* Убедително... много убедително.

ШАНА: Ако отидем в колата, мога да стана още по-убедителна. *(Отправя се към вратата)* Хайде. Ще ти покажа.

ДЖЕЙК: Колата е много натоварена. Какво ще кажеш да го направим тук?

ШАНА: *(Шокирано)* Тук? Сега? Да не си полудял?

ДЖЕЙК: Ще стане превъзходно палто.

ШАНА: *(Въздиша и мърмори)* Е, правила съм и по-лоши неща за по-малко.

ДЖЕЙК: Какво?

ШАНА: Казах, че е голяма кочина.

ДЖЕЙК: Няма спор по въпроса. Чакай да потърся някакво одеяло.

ДЖЕЙК отива вляво на сцената.

ШАНА: *(Насилва се да се усмихне)* Добре... но не се бави.

ДЖЕЙК напуска сцената.

ШАНА се мотае по сцената, играейки си с кожата. Една от тях леко ПОМРЪДВА зад гърба ѝ.

ШАНА: *(Провиква се през рамо)* ЕЙ, ДЖЕЙК! ЧАКАМ ТЕ! ПОБ-Ъ-Ъ-РЗА-А-А-Й! *(После по-тихо, на себе си)* Да бе. Побързай, че да свършваме с това! Боже мили, какво палто ще стане само! Ти си нищо и половина, Джейк, но разбираш от палта. А това ще го носи

Шана. Мислиш си, че това палто ще те сложи на икономическата карта? Нека ти кажа, нещастно човече, то ще постави *Шана* на картата! Тя ще бъде по кориците на всички списания, от „Воуг“ до „Популярна наука“. *(Поглежда през рамо към вратата)* Къде се дяна тоя?

ШАНА изминава половината разстояние до вратата вляво.

ШАНА: (Провиква се) ДЖЕЙК, КАКВИ ГИ ВЪРШИШ ТАМ? ЗАБРАВИ ЛИ, ЧЕ ТЕ ЧАКАМ? (Мърмори) Де такъв късмет? Опитваш се да ме вкараш в леглото от две години и ето, че ти се предостави възможност. Няма начин да я пропуснеш. *(Въздиша)* Ех, Шана... няма да ти е за пръв път. Всичко е част от играта. Пусни му няолко пъти и след това се прибираш вкъщи. *(Провиква се през рамо)* ДЖЕ-Е-ЕЙК! Ч-А-А-А-КАМ ТЕ-Е-Е-!

ШАНА се отправя към отсрещната врата, вдясно на сцената. Завърта дръжката.

ШАНА: Може би тук вътре има...

Отваря вратата и ТРУПЪТ НА ДЖЕБ — с размазан окървавен череп и всичко останало — пада върху нея. *ШАНА* пици и с пълзене се отдръпва надалеч. *ВЛИЗА ДЖЕЙК*, нахлувайки през вратата вляво. Вижда тялото и замръзва на място, после се приближава към тялото предпазливо, почти на пръсти.

ДЖЕЙК: (В гласа му се долавя страх) Уф, мамка му, о, Господи, това е Джеб! Кой ли го е направил? О, това е ужасно. Трябва да повикаме полицията, трябва да повикаме *някой!* Какво ще правим?

ШАНА: Знам какво ще направя аз! Изчезвам оттук!

ШАНА се втурва към вратата, която води към двора, но тъкмо, когато се готви да я отвори, през нея *НАХЛУВА ГАРИ* и тя пада назад. Лицето на *ГАРИ* представлява кървава развалина, дрехите му са покрити с кръв и сняг, а от глезена му виси голям стоманен капан.

Полусляп е и е напълно полудял от болка, а капанът се влачи и дрънчи зад него. Диво размахва бухалката, нансяйки удари по стените, масата, почти успява да докопа ШАНА и ДЖЕЙК, а те се шмугват покрай него и бягат встрани. Той спира за момент до ТЯЛОТО на ДЖЕБ.

ГАРИ: *(През разбитата си уста)* Тате! Намериха те, значи! Намериха те! Значи знаят!

ГАРИ пак започва да размахва окървавената бухалка.

ГАРИ: Болката! Болката! О, Боже, спри болката!

Най-накрая ДЖЕЙК грабва един НОЖ от закачалката и го насочва към ГАРИ.

ДЖЕЙК: Назад, хлапе. Предупреждавам те — назад!

ГАРИ: Болката! О, Боже, накарай я да престане!

ГАРИ забелязва ножа и се хвърля напред, намушквайки се на него. Той изглежда облекчен, когато се свлича на пода, мъртъв. ДЖЕЙК се взира ужасено в окървавения нож в ръката си.

ШАНА *(Вече в истерия)* Измъкни ме оттук, Джейк! Искam незабавно да се махна оттук!

ДЖЕЙК: *(Взема се в ръце)* Добре де, добре. Излез и ме чакай в колата. *(Подава ѝ палтото си)* Идвам веднага.

ШАНА: Няма ли да дойдеш с мен?

ДЖЕЙК: *(Пресметиво)* Първо трябва да се погрижа за едно-две неща. Трябва да се уверя, че никой няма да узнае, че сме били тук. Не искам да оставям никакви доказателства. Не искам някой да си помисли...

ШАНА напуска сцената.

ДЖЕЙК: *(Продължава да си говори)*... и освен това не искам някой друг да докопа тези кожи.

ДЖЕЙК на бърза ръка извлачва телата извън сцената, после вдига ножа от земята. Бърка в джоба си за носна кърпичка, с която да почисти острието и тогава забелязва, че ивичката козина, която Джеб му е изпратил, е залепнала за дясната му ръка. Опитва се да я махне, но не успява.

ДЖЕЙК: Ей, какво е това? Какво става, по... дяволите? *(Движенията му се забавят, както и говорът му)* Какво... става?

Най-накрая ръката на ДЖЕЙК се отпуска и остава неподвижна до тялото му, а той стои като замаян. След което... бавно, с накъсани движения, ръцете му започват да се движат. Разкопчават ризата му, при което излизат на показ корема и гърдите му. Дясната ръка на ДЖЕЙК вдига ножа към гърлото му. Изражението на ДЖЕЙК отразява ужасът, който го е обзел. Ножът се движи колебливо и той се опитва да го избегне, но въпреки усилията му, острието неотклонно се приближава все повече и повече към шията му.

ДЖЕЙК: *(Шепнейки)* Не!

Започва да звучи АВТОМОБИЛЕН КЛАКСОН, а в това време ножът най-накрая достига гърлото му и пронизва плътта във вдлъбнатината над гръдната му кост. Оттам прави дълбок разрез надолу по цялата ѝ дължина, после при корема завива надясно и достига до поясната област. От раната тече кръв. ДЖЕЙК прехвърля ножа в лявата си ръка, а пръстите на дясната пъха под кожата. Хваща здраво и започва да я дере от подлежащите тъкани. Когато КРЪВТА РУКВА, ДЖЕЙК ИЗПЪШКВА и се свлича на колене. Под акомпанимента на собствените си стенания и нетърпеливият звук на КЛАКСОНА, ДЖЕЙК изпълзва вън от сцената през лявата врата.

КЛАКСОНЪТ звучи още известно време, след което спира. Малко по-късно ШАНА ИЗЛИЗА на сцената.

ШАНА: (*Озърта се наоколо*) Джейк? Защо се...? Джейк, къде си?

Вратата вляво бавно се отваря, поскърцвайки. Първото, което се появява, са РЪЦЕТЕ на ДЖЕЙК, които е протегнал пред себе си. В тях държи кожен елек, направено от човешка кожа — блед и покрит с косми от външната си страна, кървавочервен отвътре. После се показва и останалата част от ДЖЕЙК, който е без риза, влачи краката си по земята, малко залита, държи пред себе си елека. Тялото на ДЖЕЙК е кървава развалина, там, където е одрал от кожата едно голямо парче с формата на елек. Останала е кожа само по ръцете, врата и лицето му; останалата част е в ръцете му (косматата ивица все още е увита около дясната)

ДЖЕЙК: (*Пресипнало*) Донесох... ти...нещо.

ШАНА ПИЩИ и се отдръпва назад.

ШАНА: Джейк! О-мили-Боже, Джейк, какво се е случило с теб?

ДЖЕЙК очевидно се чувства отпаднал от травмата и загубата на кръв, но продължава неумоливо да се приближава, тътрейки се покрай работната маса, протягайки своя подарък.

ДЖЕЙК: Направих го... за теб...

ШАНА: Махай се, Джейк! Божичко, махни това нещо от тук!

ШАНА заобикаля масата от другата ѝ страна. ДЖЕЙК продължава да обикаля след нея.

ШАНА: (*Хлипайки*) Не! Джейк, моля те! Какво правиш?

ДЖЕЙК я преследва, подтикван от неумолима сила.

ДЖЕЙК: Шана... подарък... направих го за теб...

ШАНА: О, Боже!

ШАНА събаря масата върху ДЖЕЙК и той пада на земята. Тя се втурва към вратата в средата на сцената, но се ПОДХЛЪЗВА в кръвта по пода и се свлича долу. ДЖЕЙК пълзи към нея, подавайки ѝ елека.

ДЖЕЙК: Шана...

ШАНА се изправя с олюляване и се хвърля по посока на вратата в средата на сцената. Препъва се и предмишницата ѝ се удря в един от капаните, които висят на стената. Капанът се затваря с хищно ЩРАКВАНЕ. ШАНА КРЕЩИ от болка. А ДЖЕЙК неумолимо се приближава. Тя се опитва да излезе заедно с КАПАНА, но четрифутовата му верига е закована за рамката на вратата. Полудяла от болка и отчаяние, че не може да се освободи, тя сграбчва един нож от закачалката на стената и започва да кълца китката си. Кръвта плисва. ДЖЕЙК вече се е изправил на крака и се приближава.

ДЖЕЙК: Шана... подарък...

Все още нанасяйки удари с ножа по китката си, ШАНА се хвърля през вратата и се изгубва от поглед — но веригата се опъва и тя отново ИЗПИЩЯВА. ДЖЕЙК отива до вратата и поглежда в посоката, в която се е изгубила ШАНА. Лицето му се озарява от широка усмивка, когато я забелязва.

ДЖЕЙК: Шана... знаех си, че няма да ме изоставиш!

И тогава от гърлото на ШАНА се разнася нов ВИК на болка, а капанът увисва на рамката на вратата и започва да се люлее. В челюстите му виси окървавена човешка ръка, отрязана до китката. Докато се полюлява напред-назад, ДЖЕЙК напуска сцената, протягайки елека пред себе си.

ДЖЕЙК: *(Гласът му се отдалечава)* Шана... върни се... ще настинеш...ето...облечи това...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.